

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 99

Rozeslána dne 7. prosince 2007

Cena Kč 24,-

O B S A H:

304. Zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání
 305. Vyhláška, kterou se mění vyhláška Ministerstva dopravy č. 101/1995 Sb., kterou se vydává Řád pro zdravotní a odbornou způsobilost osob při provozování dráhy a drážní dopravy, ve znění pozdějších předpisů
 306. Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 323/2002 Sb., o rozpočtové skladbě, ve znění pozdějších předpisů
 307. Nález Ústavního soudu ze dne 16. října 2007 ve věci návrhu na zrušení § 48 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník
 308. Sdělení Českého statistického úřadu o aktualizaci Klasifikace kmenových oborů vzdělání (KKOV)
 309. Sdělení Českého statistického úřadu o aktualizaci Klasifikace hospitalizovaných pacientů (IR-DRG)
-

304

ZÁKON

ze dne 1. listopadu 2007,

**kterým se mění některé zákony v souvislosti s dokončením přechodu
zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání**

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ**Změna zákona o elektronických komunikacích****Čl. I**

Zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění zákona č. 290/2005 Sb., zákona č. 361/2005 Sb., zákona č. 186/2006 Sb., zákona č. 235/2006 Sb., zákona č. 310/2006 Sb., zákona č. 110/2007 Sb. a zákona č. 261/2007 Sb., se mění takto:

1. V § 22 se na konci textu odstavce 4 doplňují slova „ , pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak¹⁶⁾“.

2. V § 24 odst. 2 úvodní části ustanovení se za slova „se stanoví“ vkládají slova „v souladu s právními předpisy“.

3. V § 24 odst. 2 písm. c) se v obou případech slova „a televizního“ zrušují.

4. V § 24 odst. 2 se za písmeno c) vkládá nové písmeno d), které zní:

„d) u šíření a přenosu televizního vysílání (rozhlasová služba) v rozmezí od 375 Kč do 18 000 000 Kč za jeden přidělený kmitočtový kanál v závislosti na druhu kmitočtového pásma a televizního vysílání a na parametrech rádiového zařízení,“.

Dosavadní písmena d) a e) se označují jako písmena e) a f).

5. V § 24 se za odstavec 3 vkládá nový odstavec 4, který zní:

„(4) Poplatky uhrazené držitelem oprávnění k využívání rádiových kmitočtů za využívání rádiových kmitočtů pro rozhlasovou službu uhradí provozovatel rozhlasového nebo televizního vysílání¹¹⁾ bez zbytečného odkladu držiteli oprávnění k využívání rádiových kmitočtů. Využívá-li více provozovatelů rozhlasového nebo televizního vysílání tutéž síť elektronických komunikací, rozdělí se náklady podle výše jejich podílu na souhrnném datovém toku. Využívá-li datový tok

pro jiné služby elektronických komunikací další osoba, vztahují se na ni povinnosti provozovatele rozhlasového nebo televizního vysílání podle tohoto ustanovení.“.

Dosavadní odstavec 4 se označuje jako odstavec 5.

6. V § 72a se za odstavec 2 vkládá nový odstavec 3, který zní:

„(3) Podnikatel poskytující službu šíření rozhlasového a televizního vysílání je povinen smlouvu podle odstavce 1 uzavřít, pokud požadavky provozovatele rozhlasového a televizního vysílání nejsou v rozporu s návrhem smlouvy podle § 72b, odpovídají technickým parametrům jeho sítě, v jejich důsledku by nemohlo dojít k narušení integrity jeho sítě a požadovaná cena není nižší než nákladově orientovaná cena.“.

Dosavadní odstavce 3 a 4 se označují jako odstavce 4 a 5.

7. V § 72a odst. 5 se slova „odstavce 3“ nahrazují slovy „odstavce 4“.

8. Za § 72a se vkládají nové § 72b a 72c, které znějí:

„§ 72b

(1) Má-li být předmětem smlouvy podle § 72a odst. 1 šíření zemského digitálního televizního vysílání, je podnikatel poskytující službu šíření rozhlasového a televizního vysílání povinen vypracovat návrh smlouvy o poskytování této služby, který musí obsahovat kromě náležitostí podle § 63 odst. 3 všeobecné smluvní podmínky uvedené v odstavci 2, a uveřejnit jej v každé své provozovně a též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Smlouvu lze uzavřít nejdříve jeden měsíc po zveřejnění jejího návrhu. Pro změny návrhu smlouvy se použije toto ustanovení obdobně.

(2) Všeobecné smluvní podmínky obsahují návrh cen rozdělený na ceny celkové a ceny dílčí, návrh ceny za šíření jednotkového objemu datového toku a návrh technického řešení, který zahrnuje údaje o

- a) minimálním a maximálním pokrytí obyvatelstva signálem,
- b) dostupnosti, spolehlivosti a kvalitě signálu,
- c) minimálním a maximálním disponibilním datovým tokem pro jeden televizní program včetně možnosti statistického multiplexování,

- d) minimálním a maximálním disponibilním datovým toku pro jeden rozhlasový program,
- e) předpokládaném rozsahu pokrytí území,
- f) použitém standardu zdrojového kódování,
- g) použitém ochranném intervalu,
- h) podmínkách týkajících se převzetí dat elektronických programových průvodců (EPG) k šíření,
- i) podmínkách případného členění programu v rámci vysílací sítě,
- j) předpokládaném termínu zahájení poskytování služby šíření vysílání,
- k) časovém harmonogramu rozvoje vysílací sítě, pokud není vybudována v plném rozsahu,
- l) podmínkách výstavby doplňujících vysílačů v rámci jednokmitočtové vysílací sítě,
- m) velikosti datového toku vyhrazeného pro ostatní doplňkové a informační služby,
- n) velikosti datového toku vyhrazeného pro služební informace a potřeby operátora sítě,
- o) parametrech a směrech přenosu televizního signálu mezi studií provozovatele rozhlasového a televizního vysílání, popřípadě údaje o kontribučním systému, pokud je tato služba nabízena.

§ 72c

Podnikatel zajišťující síť elektronických komunikací pro zemské digitální televizní vysílání a podnikatel poskytující službu šíření rozhlasového a televizního vysílání v této síti sdělí Úřadu údaje o volné kapacitě datového toku sítě elektronických komunikací a o rozsahu a struktuře využívaného datového toku vždy k 31. prosinci každého kalendářního roku do konce následujícího kalendářního měsíce a při změně těchto údajů do pěti dnů ode dne uskutečnění změny. Údaje podle předchozí věty zveřejňuje podnikatel v každé své provozovně a též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Úřad tyto údaje zveřejňuje způsobem umožňujícím dálkový přístup.“

9. V § 83 se doplňuje odstavec 9, který zní:

„(9) Držitel individuálního oprávnění k využívání rádiových kmitočtů pro zemské digitální televizní vysílání je povinen

- a) umožnit šíření minimálně čtyř televizních programů; kvalita těchto programů musí dosahovat minimálně úrovně standardu PAL,
- b) zajistit poskytování služby elektronického programového průvodce (EPG), který je šířen jako součást souhrnného datového toku a musí obsahovat informace o všech televizních programech v tomto datovém toku obsažených,
- c) využívat přidělený rádiový kmitočet tak, aby pro služby šíření služeb informační společnosti nebylo

využíváno více než 20 % přenosové kapacity sítě elektronických komunikací.“

10. V § 84 odst. 3 se za slova „územního plánování“ vkládají slova „anebo z důvodu výstavby multiplexu veřejné služby podle zákona o České televizi“.

11. V § 112 se na konci odstavce 4 doplňuje věta „Způsob stanovení území pokrytého signálem televizního vysílání, metodu stanovení intenzity elektromagnetického pole a z toho odvozené pokrytí obyvatel signálem televizního vysílání stanoví prováděcí právní předpis.“

12. V § 150 odst. 1 se slova „§ 24 odst. 4“ nahrazují slovy „§ 24 odst. 5“.

13. V § 150 odst. 5 se slova „a § 97 odst. 6“ nahrazují slovy „ , § 97 odst. 6 a § 112 odst. 4“.

Čl. II

Přechodná ustanovení

1. Vláda stanoví nařízením Technický plán přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání (dále jen „Technický plán přechodu“) za účelem sestavení sítě elektronických komunikací pro multiplex veřejné služby, dalších sítí pro celoplošné zemské digitální televizní vysílání a jedné sítě umožňující regionální zemské digitální televizní vysílání. Technický plán přechodu stanoví pravidla pro přechod zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, zejména lhůty, podmínky a způsob postupu při procesu rozvoje sítě elektronických komunikací pro zemské digitální televizní vysílání, včetně lhůt, podmínek a způsobu vypínání zemského analogového televizního vysílání tak, aby mimo případy, kdy to neumožňují přírodní nebo odůvodněné technické překážky, při vypnutí zemského analogového televizního vysílání v rámci jedné územní oblasti nedošlo ke zmenšení území pokrytého signálem zemského televizního vysílání programů provozovatelů vysílání s licencí dotčených vypnutím v dané územní oblasti. V Technickém plánu přechodu se rovněž stanoví minimální rozsah pokrytí území zemským digitálním televizním signálem ke dni dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání. Zemské analogové televizní vysílání se ukončí dnem 31. prosince 2012, nestanoví-li vláda v Technickém plánu přechodu termín dřívější, nejdříve však dnem 10. října 2010.

2. Opatření obecné povahy Českého telekomunikačního úřadu č. OOP/15/12.2006/39, kterým se stanoví Technický plán přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, vydané podle čl. IV zákona č. 235/2006 Sb., se dnem nabytí účinnosti nařízení vlády podle bodu 1 zrušuje.

3. V období ode dne nabytí účinnosti nařízení

vlády podle bodu 1 do dne dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání stanoví výši, popřípadě způsob výpočtu, a dobu splatnosti poplatku podle § 24 odst. 2 písm. d) zákona č. 127/2005 Sb., ve znění tohoto zákona, vláda nařízením v závislosti na druhu televizního vysílání a v závislosti na průběhu přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání s ohledem na dobu souběhu zemského analogového a zemského digitálního televizního vysílání podle Technického plánu přechodu.

4. Údaje podle § 72c zákona č. 127/2005 Sb., ve znění tohoto zákona, sdělí podnikatel zajišťující síť elektronických komunikací a podnikatel poskytující službu šíření rozhlasového a televizního vysílání Českému telekomunikačnímu úřadu poprvé do 90 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

ČÁST DRUHÁ

Změna zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání

Čl. III

Zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění zákona č. 309/2002 Sb., zákona č. 274/2003 Sb., zákona č. 341/2004 Sb., zákona č. 501/2004 Sb., zákona č. 626/2004 Sb., zákona č. 82/2005 Sb., zákona č. 127/2005 Sb., zákona č. 348/2005 Sb., zákona č. 235/2006 a zákona č. 160/2007 Sb., se mění takto:

1. V § 12 se na konci textu odstavce 6 doplňují slova „ , nestanoví-li zákon jinak“.

2. V § 17 odst. 4 věť první se slova „nebo registrací [§ 2 odst. 1 písm. g), § 26 a násl.] k provozování převzatého vysílání pouze digitálně“ zrušují.

3. V § 17 se doplňuje odstavec 5, který zní:

„(5) Ustanovení odstavce 4 se nevztahuje na udělování licencí k místnímu vysílání šířenému prostřednictvím vysílačů.“

4. V § 18 odst. 3 se slovo „podrobně“ zrušuje.

5. V části třetí nadpisu hlavy II se doplňují slova „a k provozování zemského digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů“.

6. V § 25 odst. 1 se za slovo „systémů“ vkládají slova „a k provozování zemského digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů“.

7. V § 25 odst. 1 se za větu první vkládá věta „Licenční řízení podle věty první nelze zahájit z vlastního podnětu Rady.“

8. V § 25 odst. 2 úvodní části ustanovení se slova „náležitostí stanovených v § 14“ nahrazují slovy

„obecných náležitostí podání a náležitostí žádosti o licenci podle § 14 odst. 1 až 4“.

9. V § 25 se na konci odstavce 2 tečka nahrazuje čárkou a doplňuje se písmeno c), které zní:

„c) údaje o způsobu technického, organizačního a finančního zajištění televizního vysílání, jde-li o vysílání programu zemského digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů.“

10. V § 25 se doplňuje odstavec 6, který zní:

„(6) Na licenční řízení podle odstavců 1 až 5 se nevztahují ustanovení § 13 odst. 1, § 15, 16, § 17 odst. 1 a 2 a § 18 odst. 3 a 5.“

11. V § 26 odstavec 1 zní:

„(1) Registrace provozovatele převzatého vysílání prostřednictvím sítě elektronických komunikací opravňuje provozovatele k provozování převzatého vysílání prostřednictvím sítě elektronických komunikací v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem.“

12. V § 26 se na konci textu odstavce 2 doplňují slova „až § 28a“.

13. V § 27 odstavec 2 zní:

„(2) Přihláška k registraci obsahuje údaje uvedené v § 14 odst. 1 písm. a) až f) a dále způsob technického, organizačního a finančního zajištění vysílání, informace o programech, které přihlašovatel zamýšlí šířit, a technickou specifikaci sítě elektronických komunikací, prostřednictvím které bude převzaté vysílání šířeno. K přihlášce k registraci se připojí doklad prokazující oprávnění, na jehož základě se původně převzatý program vysílá.“

14. Za § 28 se vkládá nový § 28a, který včetně nadpisu zní:

„§ 28a

Zvláštní podmínky provozování převzatého vysílání prostřednictvím vysílačů

(1) Provozovatel převzatého vysílání provozovaného prostřednictvím vysílačů je povinen uvolnit přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací, jejímž prostřednictvím převzaté vysílání šíří, pro provozovatele vysílání, který uzavřel s podnikatelem zajišťujícím tuto síť elektronických komunikací smlouvu o šíření svého vysílání prostřednictvím této sítě.

(2) Neuvolní-li provozovatel převzatého vysílání přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací podle odstavce 1 do 90 dnů ode dne doručení výzvy od provozovatele vysílání, Rada jej k uvolnění přenosové kapacity písemně vyzve do 5 kalendářních dnů ode dne, kdy k tomu obdrží návrh provozovatele vysílání.

(3) Provozování převzatého vysílání prostřednictvím vysílačů se pro účely vyhlášení licenčního řízení nepovažuje za omezení možnosti umístění v sítích elektronických komunikací podle § 15 odst. 1.“.

15. V § 30 se dosavadní text označuje jako odstavec 1 a doplňuje se odstavec 2, který zní:

„(2) Neuvolní-li provozovatel převzatého vysílání prostřednictvím vysílačů přenosovou kapacitu sítě elektronických komunikací do 3 dnů ode dne doručení písemné výzvy Rady podle § 28a odst. 2, jeho registrace uplynutím této lhůty zaniká.“.

16. V § 32 odst. 1 písmeno s) zní:

„s) oznamovat Radě zahájení nebo ukončení vysílání programu a každé služby přímo související s programem a dále síť elektronických komunikací¹⁾, jejímž prostřednictvím vysílá program digitálně, a to nejpozději v den, kdy zahájil nebo ukončil vysílání; tyto informace zveřejňuje Rada způsobem umožňujícím dálkový přístup.“.

17. V § 50 odst. 5 se věta poslední zrušuje.

18. Za § 55a se vkládá nový § 55b, který zní:

„§ 55b

Jedna právnická osoba nebo jedna fyzická osoba nesmí být operátorem¹⁾ ani vlastníkem více než dvou veřejných komunikačních sítí¹⁾ a jim přiřazených prostředků¹⁾ umožňujících šíření rozhlasového vysílání nebo zemského digitálního televizního vysílání.“.

19. V § 63 odst. 2 se na konci textu písmene a) doplňují slova „nebo v jiné zákonem stanovené lhůtě“.

Čl. IV

Přechodná ustanovení

1. Licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání udělena podle dosavadní právní úpravy a licence k celoplošnému zemskému analogovému a digitálnímu televiznímu vysílání v části opravňující k zemskému digitálnímu televiznímu vysílání, na základě které je šířen program ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, se považuje za licenci k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání podle tohoto zákona; program zůstává ve stejné síti elektronických komunikací, pokud se držitel licence nedohodne s podnikateli zajišťujícími síť elektronických komunikací jinak.

2. Vysílání programu na základě licence k zemskému digitálnímu televiznímu vysílání udělené přede dnem dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání podle § 25 zákona č. 231/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, nelze zahájit

dříve než dnem následujícím po dni dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání; vysílání však musí být zahájeno do 360 dnů ode dne dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání.

3. Licenční řízení k provozování zemského digitálního televizního vysílání šířeného prostřednictvím vysílačů zahájena a pravomocně nedokončená do dne nabytí účinnosti tohoto zákona Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) zastaví.

4. Rada udělí na žádost kompenzační licenci k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání držiteli licence k celoplošnému zemskému analogovému a digitálnímu televiznímu vysílání, na základě které je šířen program ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, který

- a) do tří měsíců ode dne nabytí účinnosti nařízení vlády, kterým se stanoví Technický plán přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, doručí Radě písemné prohlášení, že vrátí soubor technických parametrů vysílání stanovený v licenci v souladu s Technickým plánem přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, a písemný závazek ukončit zemské analogové televizní vysílání do 10. října 2010, případně do pozdějšího termínu stanoveného v Technickém plánu přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání a
- b) splňuje podmínky stanovené v § 13 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb.

5. Kompenzační licenci udělí Rada na žádost rovněž osobě,

- a) které byla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona udělena licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání rozhodnutím Rady, proti němuž byla podána žaloba, a
- b) která splňuje podmínky stanovené v § 13 odst. 3 zákona č. 231/2001 Sb.

6. Žádost o udělení kompenzační licence kromě obecných náležitostí podání obsahuje náležitosti žádosti o licenci podle § 14 odst. 1 až 4 zákona č. 231/2001 Sb.; podklady, které má Rada k dispozici, se nepředkládají. Účastníkem řízení o udělení kompenzační licence je pouze žadatel. Rada udělí kompenzační licenci do 60 dnů ode dne podání žádosti. Rozhodnutí Rady obsahuje náležitosti podle § 18 odst. 3 a 4 zákona č. 231/2001 Sb. O šíření programu v síti elektronických komunikací je účastník řízení o udělení kompenzační licence podle bodu 4 oprávněn jednat s podnikatelem zajišťujícím síť elektronických komunikací i přede dnem vydání rozhodnutí o udělení kompenzační li-

cence. V případě kompenzační licence podle bodu 4 stanoví Rada licenční podmínky podle žádosti. Rozhodnutí Rady o udělení kompenzační licence podle bodu 5 obsahuje licenční podmínky pro vysílání shodné s podmínkami stanovenými v rozhodnutí o udělení licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání, proti němuž byla podána žaloba; program se umístí ve stejné síti elektronických komunikací, pokud se držitel kompenzační licence nedohodne s podnikateli zajišťujícími síť elektronických komunikací jinak.

7. Držitel kompenzační licence je povinen zahájit vysílání do 360 dnů ode dne udělení kompenzační licence.

8. Kompenzační licence zaniká

- a) dnem dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání,
- b) uplynutím lhůty 360 dnů ode dne jejího udělení, nezahájí-li její držitel v této lhůtě vysílání, nebo
- c) z důvodů uvedených v § 24 zákona č. 231/2001 Sb.

Neukončí-li držitel kompenzační licence podle bodu 4 zemské analogové televizní vysílání nejpozději 10. října 2010, kompenzační licence uplynutím této lhůty zaniká. Tato kompenzační licence nezaniká, stanoví-li vláda v nařízení, kterým se vydává Technický plán přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání pozdější den dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání a nemožnost ukončit zemské analogové televizní vysílání nejpozději 10. října 2010 byla vyvolána okolnostmi nezpůsobnými držitelem této kompenzační licence. Kompenzační licence podle bodu 5 zaniká rovněž dnem, kdy její držitel zahájil zemské digitální televizní vysílání na základě licence uvedené v bodu 5 písm. a); nezahájí-li její držitel zemské digitální televizní vysílání na základě licence uvedené v bodu 5 písm. a) do 360 dnů ode dne, kdy zanikl odkladný účinek podané žaloby, zaniká jeho kompenzační licence uplynutím této lhůty.

9. Podnikatel sítě elektronických komunikací zajišťující šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovatel převzatého vysílání v kabelovém systému je při vytváření nejnižší programové nabídky povinen zajistit, aby v ní bylo zahrnuto vysílání všech celoplošných zemských digitálních programů nechráněných systémem podmíněného přístupu, které provozovatel celoplošného vysílání šíří na základě licence k celoplošnému zemskému digitálnímu televiznímu vysílání nebo na základě kompenzační licence. Provozovatel celoplošného vysílání je povinen poskytnout

uvedené programy podnikateli sítě elektronických komunikací zajišťujícímu šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovateli převzatého vysílání bezplatně a podnikatel sítě elektronických komunikací zajišťující šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovatel převzatého vysílání jsou povinni uvedené programy ve své nejnižší programové nabídce bezplatně umístit. Povinnosti podnikatele sítě elektronických komunikací zajišťujícího šíření zemského digitálního televizního vysílání určeného pro příjem na koncovém mobilním telekomunikačním zařízení (mobilní telefonní přístroj) a provozovatele převzatého vysílání v kabelovém systému a provozovatele celoplošného vysílání stanovené v tomto bodu zanikají dnem dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, nastane-li tento den dříve než 31. prosince 2011, jinak dnem 31. prosince 2011. Práva a povinnosti vyplývající z ustanovení čl. II bodu 10 zákona č. 235/2006 Sb. zůstávají nedotčeny.

10. Držiteli licence k celoplošnému zemskému analogovému a digitálnímu televiznímu vysílání, na základě které je šířen program ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, Rada na žádost dobu platnosti této licence v části opravňující k zemskému digitálnímu televiznímu vysílání prodlouží o dobu 8 let, je-li tento držitel zároveň držitelem kompenzační licence podle bodu 4. Žádost lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy rozhodnutí Rady o udělení kompenzační licence nabude právní moci. Účastníkem řízení o prodloužení licence je pouze žadatel. Rozhodnutí o prodloužení doby platnosti licence Rada vydá do 60 dnů ode dne podání žádosti. Právní účinky rozhodnutí Rady o prodloužení doby platnosti licence zanikají dnem zániku kompenzační licence s výjimkou důvodu zániku uvedeného v bodu 8 písm. a) a c).

11. Do dne dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání se do vysílacího času vyhrazeného reklamě pro účely § 50 odst. 1 až 3 zákona č. 231/2001 Sb. nezapočítává vysílání televizních šotů vysílaných v rámci informační kampaně k přechodu na digitální televizní vysílání, které obsahují informace pro diváky o podmínkách a důsledcích přechodu na zemské digitální televizní vysílání.

12. Čas vyhrazený reklamě v televizním vysílání provozovatele vysílání ze zákona na programu ČT 1 nesmí v období ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do prvního dne kalendářního měsíce následujícího po dni dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání přesáhnout 0,75 % denního vysílacího času.

Čas vyhrazený reklamě v televizním vysílání provozovatele vysílání ze zákona na ostatních programech nesmí v období ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do prvního dne kalendářního měsíce následujícího po dni dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání přesáhnout 0,5 % denního vysílacího času na každém z těchto programů. Provozovatel vysílání ze zákona může podíl podle předchozích ustanovení zvýšit vysíláním teleshoppingu až na 5 % denního vysílacího času na každém z vysílaných programů. Vysílání reklam a teleshoppingových šotů u provozovatele vysílání ze zákona v době od 19.00 hodin do 22.00 hodin nesmí překročit 6 minut v průběhu jedné vysílací hodiny na každém z vysílaných programů.

ČÁST TŘETÍ

Změna zákona o České televizi

Čl. V

Zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění zákona č. 36/1993 Sb., zákona č. 253/1994 Sb., zákona č. 301/1995 Sb., zákona č. 39/2001 Sb., zákona č. 231/2001 Sb., zákona č. 82/2005 Sb. a zákona č. 127/2005 Sb., se mění takto:

1. V § 3 odst. 1 písm. a) se slova „souběhu zemského analogového a zemského digitálního vysílání“ nahrazují slovy „součtu území pokrytého signálem zemského analogového nebo zemského digitálního televizního vysílání a území pokrytého signály souběžného zemského analogového a zemského digitálního televizního vysílání“.

2. V § 3 se na konci odstavce 2 doplňují věty „Pro účely multiplexu veřejné služby se práva k vyhrazeným rádiovým kmitočtům udělují na žádost České televizi přidělem bez předchozího výběrového řízení podle zákona o elektronických komunikacích. Pokud Česká televize do 90 dnů ode dne, kdy byly rádiové kmitočty vyhrazeny podle věty první, o přiděl nepožádá, státní orgán, který vykonává správu kmitočtového spektra podle zvláštního právního předpisu, postupuje při udělování práv k vyhrazeným rádiovým kmitočtům podle zákona o elektronických komunikacích.“.

Čl. VI

Přechodná ustanovení

1. Lhůta k podání žádosti o přiděl podle § 3 odst. 2 zákona č. 483/1991 Sb., ve znění tohoto zákona, ve vztahu k rádiovým kmitočtům, které byly vyhrazeny České televizi přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, počíná běžet dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

2. Ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do

konce kalendářního měsíce, v němž dojde k dokončení přechodu zemského analogového televizního vysílání na zemské digitální televizní vysílání, převádí Česká televize z výnosu z reklam částku 12 500 000 Kč měsíčně Státnímu fondu České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie, a to vždy nejpozději do konce následujícího kalendářního měsíce za předchozí kalendářní měsíc. Česká televize zároveň v tomto období převádí z výnosu z reklam částku 1 250 000 Kč na zvláštní účet pro rozvoj zemského digitálního televizního vysílání, a to vždy nejpozději do konce následujícího kalendářního měsíce za předchozí kalendářní měsíc. Účet pro rozvoj zemského digitálního televizního vysílání zřídí do 1 měsíce ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona Český telekomunikační úřad, který jej spravuje. Prostředky uložené na tomto účtu používá Český telekomunikační úřad výhradně na podporu a rozvoj zemského digitálního televizního vysílání v České republice, zejména na rozvoj sítí elektronických komunikací pro zemské digitální televizní vysílání. Zbylou část výnosu z reklam ukládá Česká televize na svůj zvláštní účet, který spravuje. Tento účet zřídí Česká televize do 1 měsíce ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Dvě třetiny prostředků uložených na tomto účtu použije Česká televize na podporu a rozvoj zemského digitálního televizního vysílání v České republice, zejména na rozvoj a provoz multiplexu veřejné služby podle zákona o České televizi, ostatní prostředky uložené na tomto účtu použije Česká televize na správu a digitalizaci Archivu České televize; Česká televize dále hradí z tohoto účtu prokázané účelně vynaložené náklady spojené s výběrem a se správou výnosů z reklam. Česká televize sestavuje na každý kalendářní rok návrh rozpočtu tohoto účtu a předkládá jej ke schválení vládě vždy do 31. října předchozího kalendářního roku. Návrh rozpočtu tohoto účtu na rok 2008 předloží Česká televize vládě ke schválení do 60 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

ČÁST ČTVRTÁ

Změna zákona o rozhlasových a televizních poplatcích

Čl. VII

Zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 112/2006 Sb. a zákona č. 235/2006 Sb., se mění takto:

1. V § 6 se částka „100 Kč“ nahrazuje částkou „135 Kč“.

2. V § 12 se odstavce 5 a 6 zrušují.

3. V § 17 se slova „ , § 12 odst. 5“ a slova „ , § 12 odst. 6“ zrušují a slova „které nabývají“ se nahrazují slovy „který nabývá“.

ČÁST PÁTÁ

Změna zákona č. 235/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů

Čl. VIII

V zákoně č. 235/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění poz-

dějších předpisů, a některé další zákony, se čl. IV zrušuje.

ČÁST ŠESTÁ**ÚČINNOST****Čl. IX**

Tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení.

Vlček v. r.

Klaus v. r.

Topolánek v. r.

305

VYHLÁŠKA

ze dne 21. listopadu 2007,

kteřou se mění vyhláška Ministerstva dopravy č. 101/1995 Sb.,
kteřou se vydává Řád pro zdravotní a odbornou způsobilost osob při provozování dráhy a drážní dopravy,
ve znění pozdějších předpisů

Ministerstvo dopravy stanoví podle § 66 odst. 1 zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění zákona č. 23/2000 Sb., zákona č. 77/2002 Sb., zákona č. 103/2004 Sb., zákona č. 181/2006 Sb. a zákona č. 191/2006 Sb., k provedení § 45 odst. 3 zákona:

Čl. I

Vyhláška č. 101/1995 Sb., kteřou se vydává Řád pro zdravotní a odbornou způsobilost osob při provozování dráhy a drážní dopravy, ve znění vyhlášky č. 455/2000 Sb. a vyhlášky č. 194/2005 Sb., se mění takto:

1. V § 8 se doplňuje odstavec 4, kteřý včetně poznámky pod čarou č. 9a zní:

„(4) Řídit hnací vozidlo při posunu^{9a)} na dráze celostátní, regionální a na vlečce na území České republiky kromě posunu drážních vozidel obsazených cestujícími mohou osoby, kteře dosáhly věku 19 let.

^{9a)} § 1 písm. n) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 173/1995 Sb., kteřou se vydává dopravní řád drah.“.

2. § 9 včetně poznámek pod čarou č. 10, 11, 11a, 12 a 13 zní:

„§ 9

(1) Podmínky vzdělání a odborné způsobilosti osob k řízení elektrického hnacího vozidla na dráze celostátní, regionální a na vlečce jsou

- a) ukončené střední vzdělání s maturitní zkouškou¹⁰⁾,
- b) odborná způsobilost v elektrotechnice s kvalifikací osoba poučená,
- c) absolvování výuky odborných teoretických znalostí podle obsahového zaměření zkoušky, uvedeného v příloze č. 4 části A,
- d) odborná praxe při opravách a údržbě elektrických hnacích vozidel, výcvik v opravě elektrických hnacích vozidel zaměřený na znalost konstrukce a údržbu vozidla a výcvik pro provádění technické prohlídky tažených drážních vozidel v délce nejméně 10 týdnů,
- e) jízdní výcvik v řízení a obsluze elektrického hnacího vozidla pod dozorem v délce nejméně 24 týdnů,

- f) zkouška z odborných teoretických a praktických znalostí před zkušební komisí.

(2) Podmínky vzdělání a odborné způsobilosti osob k řízení elektrického hnacího vozidla při posunu na dráze celostátní, regionální a na vlečce kromě posunu drážních vozidel obsazených cestujícími jsou

- a) ukončené střední vzdělání s výučním listem¹¹⁾ strojního, elektrotechnického nebo dopravního zaměření,
- b) odborná způsobilost v elektrotechnice s kvalifikací osoba poučená,
- c) absolvování výuky odborných teoretických znalostí podle obsahového zaměření zkoušky, uvedeného v příloze č. 4 části A; obsahové zaměření zkoušky v položce 1. přílohy se zaměřuje pouze na posun,
- d) odborná praxe při opravách a údržbě elektrických hnacích vozidel, výcvik v opravě elektrických hnacích vozidel zaměřený na znalost konstrukce a údržbu vozidla a výcvik pro provádění technických prohlídek tažených drážních vozidel v délce nejméně 10 týdnů,
- e) jízdní výcvik v řízení a obsluze elektrického hnacího vozidla pod dozorem v délce nejméně 12 týdnů,
- f) zkouška z odborných teoretických a praktických znalostí před zkušební komisí.

(3) Podmínky vzdělání a odborné způsobilosti osob k řízení elektrického hnacího vozidla pouze na vlečce jsou

- a) ukončené střední vzdělání s výučním listem¹¹⁾ strojního, elektrotechnického, stavebního nebo dopravního zaměření nebo ukončené střední vzdělání s maturitní zkouškou¹⁰⁾,
- b) odborná způsobilost v elektrotechnice s kvalifikací osoba poučená,
- c) absolvování výuky odborných teoretických znalostí podle obsahového zaměření zkoušky, uvedeného v příloze č. 4 části A; obsahové zaměření zkoušky v položce 1. přílohy se omezuje pouze na provozování vlečky,
- d) výcvik v opravě elektrických hnacích vozidel za-

měřený na znalost konstrukce a údržbu vozidla v délce nejméně 3 týdny,

- e) jízdní výcvik v řízení a obsluze elektrického hnacího vozidla pod dozorem v délce nejméně 4 týdny,
- f) zkouška z odborných teoretických a praktických znalostí před zkušební komisí.

(4) Podmínky vzdělání a odborné způsobilosti osob k řízení motorového hnacího vozidla na dráze celostátní, regionální a na vlečce jsou

- a) ukončené střední vzdělání s maturitní zkouškou¹⁰⁾,
- b) odborná způsobilost v elektrotechnice s kvalifikací osoba poučená,
- c) absolvování výuky odborných teoretických znalostí podle obsahového zaměření zkoušky, uvedeného v příloze č. 4 části B,
- d) odborná praxe při opravách a údržbě motorových hnacích vozidel, výcvik v opravě motorových hnacích vozidel zaměřený na znalost konstrukce a údržbu vozidla a výcvik pro provádění technické prohlídky tažených drážních vozidel v délce nejméně 10 týdnů,
- e) jízdní výcvik v řízení a obsluze motorového hnacího vozidla pod dozorem v délce nejméně 24 týdnů,
- f) zkouška z odborných teoretických a praktických znalostí před zkušební komisí.

(5) Podmínky vzdělání a odborné způsobilosti osob k řízení motorového hnacího vozidla při posunu na dráze celostátní, regionální a na vlečce kromě posunu drážních vozidel obsazených cestujícími jsou

- a) ukončené střední vzdělání s výučním listem¹¹⁾ strojního, elektrotechnického nebo dopravního zaměření,
- b) odborná způsobilost v elektrotechnice s kvalifikací osoba poučená,
- c) absolvování výuky odborných teoretických znalostí podle obsahového zaměření zkoušky, uvedeného v příloze č. 4 části B; obsahové zaměření zkoušky v položce 1. přílohy se zaměřuje pouze na posun,
- d) odborná praxe při opravách a údržbě motorových hnacích vozidel, výcvik v opravě motorových hnacích vozidel zaměřený na znalost konstrukce a údržby vozidla a výcvik pro provádění technických prohlídek tažených drážních vozidel v délce nejméně 10 týdnů,
- e) jízdní výcvik v řízení a obsluze motorového hnacího vozidla pod dozorem v délce nejméně 12 týdnů,
- f) zkouška z odborných teoretických a praktických znalostí před zkušební komisí.

(6) Podmínky vzdělání a odborné způsobilosti osob k řízení motorového hnacího vozidla pouze na vlečce jsou

- a) ukončené střední vzdělání s výučním listem¹¹⁾ strojního, elektrotechnického, stavebního nebo dopravního zaměření nebo ukončené střední vzdělání s maturitní zkouškou¹⁰⁾,
- b) odborná způsobilost v elektrotechnice s kvalifikací osoba poučená,
- c) absolvování výuky odborných teoretických znalostí podle obsahového zaměření zkoušky, uvedeného v příloze č. 4 části B; obsahové zaměření zkoušky v položce 1. přílohy se omezuje pouze na provozování vlečky,
- d) výcvik v opravě motorových hnacích vozidel zaměřený na znalost konstrukce a údržbu vozidla v délce nejméně 3 týdny,
- e) jízdní výcvik v řízení a obsluze motorového hnacího vozidla pod dozorem v délce nejméně 4 týdny,
- f) zkouška z odborných teoretických a praktických znalostí před zkušební komisí.

(7) Podmínky vzdělání a odborné způsobilosti osob k řízení parního hnacího vozidla na dráze celostátní, regionální a na vlečce jsou

- a) odborná způsobilost k řízení elektrického nebo motorového hnacího vozidla na dráze celostátní, regionální a na vlečce, jedoucího jako vlak^{11a)},
- b) absolvování výuky odborných teoretických znalostí podle obsahového zaměření zkoušky, uvedeného v příloze č. 4 části C,
- c) doklad o znalosti obsluhy lokomotivního kotle¹²⁾,
- d) jízdní výcvik v řízení a obsluze parního hnacího vozidla pod dozorem v délce nejméně 160 hodin,
- e) zkouška podle ustanovení § 16 odst. 3 písm. a) této vyhlášky.

(8) Podmínky vzdělání a odborné způsobilosti osob k řízení speciálního hnacího vozidla na dráze celostátní, regionální a na vlečce jsou

- a) ukončené střední vzdělání s výučním listem¹¹⁾ strojního, elektrotechnického, stavebního nebo dopravního zaměření nebo ukončené střední vzdělání s maturitní zkouškou¹⁰⁾,
- b) odborná způsobilost v elektrotechnice s kvalifikací osoba poučená,
- c) absolvování výuky odborných teoretických znalostí podle obsahového zaměření zkoušky, uvedeného v příloze č. 4 části D,
- d) výcvik v obsluze speciální části hnacího vozidla, provádění údržby a oprav v délce nejméně 4 týdny,
- e) jízdní výcvik v řízení a obsluze speciálního hna-

cího vozidla pod dozorem v délce nejméně 60 hodin,

f) zkouška z odborných teoretických a praktických znalostí před zkušební komisí.

(9) Podmínky vzdělání a odborné způsobilosti osob k řízení speciálního hnacího vozidla pouze na vlečce jsou

- a) základní vzdělání¹³⁾,
- b) odborná způsobilost v elektrotechnice s kvalifikací osoba poučená,
- c) absolvování výuky odborných teoretických znalostí podle obsahového zaměření zkoušky, uvedeného v příloze č. 4 části D; obsahové zaměření zkoušky v položce 1. přílohy se omezuje pouze na provozování vlečky,
- d) výcvik v obsluze speciální části hnacího vozidla, provádění údržby a oprav v délce nejméně 4 týdny,
- e) jízdní výcvik v řízení a obsluze speciálního hnacího vozidla pod dozorem v délce nejméně 40 hodin,
- f) zkouška z odborných teoretických a praktických znalostí před zkušební komisí.

(10) Podmínky odborné způsobilosti osob k řízení hnacího vozidla na dráze celostátní, regionální a vlečce, jedoucího jako vlak^{11a)}, jestliže žadatel je držitelem průkazu způsobilosti k řízení hnacího vozidla při posunu na dráze celostátní, regionální a vlečce, jsou

- a) praxe v řízení hnacího vozidla při posunu po dobu nejméně tři roky a jízdní výcvik v řízení a obsluze příslušného druhu hnacího vozidla při jízdě vlaku pod dozorem v délce nejméně 8 týdnů, prováděný bezprostředně před vykonáním zkoušky, nebo jízdní výcvik v řízení a obsluze příslušného druhu hnacího vozidla při jízdě vlaku pod dozorem v délce nejméně 3 roky,
- b) absolvování výuky odborných teoretických znalostí podle obsahového zaměření zkoušky, uvedeného v příloze č. 4 části A nebo části B, položky 1. a 2. podle příslušného druhu hnacího vozidla,

c) zkouška z odborných teoretických a praktických znalostí před zkušební komisí, zaměřená na znalost pravidel pro provozování dráhy a provozování drážní dopravy, podmínek pro stavby dráhy a provozuschopnosti dráhy podle přílohy č. 4 části A nebo B a příslušného druhu hnacího vozidla.

¹⁰⁾ § 58 odst. 4 zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů.

¹¹⁾ § 58 odst. 3 zákona č. 561/2004 Sb.

^{11a)} § 1 písm. k) vyhlášky č. 173/1995 Sb.

¹²⁾ § 8 vyhlášky č. 100/1995 Sb., kterou se stanoví podmínky pro provoz, konstrukci a výrobu určených technických zařízení a jejich konkretizace (Řád určených technických zařízení), ve znění pozdějších předpisů.

¹³⁾ § 45 zákona č. 561/2004 Sb.“.

3. V § 15 odst. 1 písm. b) se za bod 1 vkládá nový bod 2, který zní:

„2. dráha celostátní, regionální a vlečka na území České republiky; pouze pro řízení hnacího vozidla při posunu s výjimkou posunu s drážními vozidly obsazenými cestujícími (C-P),“.

Dosavadní body 2 až 7 se označují jako body 3 až 8.

4. V § 16a odst. 2 písm. e) se slova „čtyři týdny“ nahrazují slovy „160 hodin, z toho 48 v noční době^{15a)}“.

Poznámka pod čarou č. 15a zní:

^{15a)} § 78 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce.“.

5. V § 18 odst. 2 písm. b) se slova „a rozdílová zkouška podle § 16a“ nahrazují slovy „a zkouška podle § 9 odst. 7 a 10 nebo § 16a“.

Čl. II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2008.

Ministr:

Ing. Řebíček v. r.

306**VYHLÁŠKA**

ze dne 20. listopadu 2007,

**kteřou se mění vyhláška č. 323/2002 Sb., o rozpočtové skladbě,
ve znění pozdějších předpisů**

Ministerstvo financí stanoví podle § 2 odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), a podle § 12 odst. 1 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů:

Čl. I

V příloze vyhlášky č. 323/2002 Sb., o rozpočtové skladbě, ve znění vyhlášky č. 568/2002 Sb., vyhlášky č. 484/2003 Sb., vyhlášky č. 440/2006 Sb. a vyhlášky č. 233/2007 Sb., se v části B ve sloupci „Podskupení položek“ číslo „122“ nahrazuje slovy „122 a 123“ a za

položku 1227 vkládají položky 1231 až 1233, které znějí:

„1231 Daň ze zemního plynu a některých dalších plynů

1232 Daň z pevných paliv

1233 Daň z elektřiny“.

Čl. II**Účinnost**

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Ministr:

Ing. **Kalousek** v. r.

307

N Á L E Z

Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl dne 16. října 2007 v plénu ve složení Stanislav Balík, František Duchoň, Vlasta Formánková, Vojen Güttler, Ivana Janů, Vladimír Kůrka, Dagmar Lastovecká, Jan Musil, Jiří Nykodým, Pavel Rychetský, Miloslav Výborný, Eliška Wagnerová a Michaela Židlická o návrhu Nejvyššího soudu na zrušení § 48 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník,

takto:

I. Návrh se zamítá.

II. Odstoupením od smlouvy podle § 48 odst. 2 občanského zákoníku se – není-li právním předpisem nebo účastníky dohodnuto jinak – smlouva od počátku ruší, avšak pouze s účinky mezi jejími účastníky. Vlastnické právo dalších nabyvatelů, pokud své vlastnické právo nabyli v dobré víře, než došlo k odstoupení od smlouvy, požívá ochrany v souladu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod a s ústavními principy právní jistoty a ochrany nabytých práv vyvěrajícími z pojmu demokratického právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy, a nezaniká.

Odůvodnění

I.

1. Dne 20. 10. 2006 obdržel Ústavní soud návrh podle ustanovení § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), kterým se Nejvyšší soud, za nějž jedná JUDr. Jiří Spáčil, domáhal zrušení ustanovení § 48 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník. Návrh byl podán v souvislosti s řízením, které před Nejvyšším soudem probíhá pod sp. zn. 22 Cdo 3177/2005.

2. Znění napadaného ustanovení občanského zákoníku je následující:

§ 48

(2) Odstoupením od smlouvy se smlouva od počátku ruší, není-li právním předpisem stanoveno nebo účastníky dohodnuto jinak.

3. Nejvyšší soud rozhoduje v řízení pod sp. zn. 22 Cdo 3177/2005 o dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“) ze dne 28. 4. 2005 č. j. 29 Co 312/2004-152 ve znění opravného usnesení ze dne 27. 10. 2005 č. j. 29 Co 312/2004-165. Podstata věci spočívá v tom, že žalobce (prodávající) prodal dne 5. 1. 1993 nemovitosti Autoklubu Desná v Jizerských horách (kupující I). Kupující I, aniž by prodávajícímu zaplatil kupní cenu 75 000 Kč, později se souhlasem prodávajícího převedl dne 4. 5. 1994 tyto nemovitosti na žalované (kupující II) za kupní cenu 142 096,20 Kč. Prodávající však vůči kupujícímu I od smlouvy odstoupil pro nezaplacení kupní ceny a tvrdí, že se jeho vlastnictví obnovilo bez ohledu na to, že soud shora citovaným rozsudkem žalobu zamítl, když vyšel z právního názoru, dle něhož odstoupení od smlouvy o převodu nemovitostí může mít účinky jen mezi stranami smlouvy, a nemůže mít vliv na řádně nabyté vlastnické právo třetí osoby. Tento právní názor krajský soud opřel též o nález Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2001 sp. zn. II. ÚS 77/2000 a o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 11. 1999 sp. zn. 22 Cdo 1186/98.

4. Proti rozsudku krajského soudu ze dne 28. 4. 2005 podal prodávající dovolání, v němž prohlašuje, že je vlastníkem sporných nemovitostí, přičemž zpochybňuje názor odvolacího soudu, dle něhož nebylo zjištěno, že by žalovaní nenabylí příslušné nemovitosti v dobré víře. Jako předmět dovolacího řízení by tedy měla vystupovat otázka, zda v řízení vyšly najevo skutečnosti vylučující dobrou víru žalovaných jako nabyvatelů nemovitostí. Mezitím však vývoj judikatury učinil otázku dobré víry nabyvatele bezvýznamnou, stejně jako otázku, zda nabyvatel – kupující II – nabyl řádně vlastnictví od kupujícího I, jehož právní předchůdce později od smlouvy odstoupil podle ustanovení § 48 odst. 1 občanského zákoníku. Za nastalé situace by nezbylo, než rozhodnutí odvolacího soudu zrušit bez ohledu na to, zda žalovaní řádně nabyli vlastnické právo či nikoliv; v důsledku odstoupení prodávajícího od smlouvy vůči kupujícímu I by totiž zaniklo i jejich vlastnické právo. Takový přístup k věci by však byl podle názoru Nejvyššího soudu v rozporu s čl. 1 a 2 Ústavy České republiky (dále též „Ústava“), neboť by vázal trvání řádně nabytého vlastnického práva na právní úkony třetích osob, na něž by vlastník neměl žádný vliv. Tím by docházelo k vážnému narušování vlastnické jistoty jako součásti právní jistoty, jež je základním atributem demokratického právního státu.

5. Ve svém podání navrhovatel poukazuje na skutečnost, že Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 11. 1999 sp. zn. 22 Cdo 1186/98 vyslovil právní názor, dle něhož „Pokud převodce, který je vlastníkem nemovitosti, tuto nemovitost převede do vlastnictví nabyvatele, nemůže dodatečné odpadnutí právního důvodu, na jehož základě se převodce stal vlastníkem věci, mít za následek zánik vlastnictví nabyvatele, který nemovitost nabyl v dobré víře.“. Rovněž Ústavní soud pak tento názor považoval za správný, jak plyne z jeho nálezu ze dne 23. 1. 2001 sp. zn. II. ÚS 77/2000. Dne 28. 6. 2000 ovšem občanskoprávní a obchodní kolegium Nejvyššího soudu přijalo stanovisko Cpjn 38/98 k výkladu ustanovení zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, v němž konstatovalo, že: „Odstoupením od smlouvy, není-li právním předpisem stanoveno nebo účastníky dohodnuto jinak, se smlouva od počátku ruší (§ 48 odst. 2 občanského zákoníku). Tímto jednostranným adresovaným právním úkonem zanikají účinky převodu nemovitosti na nabyvatele a obnovuje se původní stav, tedy ze zákona se obnovuje vlastnické právo převodce. Následný zápis vlastnického práva do katastru nemovitostí o této skutečnosti, vzhledem k tomu, že k obnovení vlastnického práva převodce dochází ze zákona, nemá konstitutivní účinky a neprovádí se vkladem, resp. výmazem vkladu, ale má pouze deklaratorní účinky a provádí se záznamem (§ 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb.). Tento závěr platí i v případě, že nabyvatel, dříve než došlo k odstoupení od smlouvy, nemovitost převedl na další osobu, a tato osoba nabyla nemovitost v dobré víře.“.

6. V judikatuře Nejvyššího soudu se po přijetí výše zmíněného stanoviska začal uplatňovat naposledy uvedený právní názor. Senát 22 Cdo Nejvyššího soudu, setrvávající na svém původním právním názoru, potvrzeném Ústavním soudem a převládajícím v právní teorii, předložil věc, v níž hodlal rozhodnout v souladu s tímto původním právním názorem, velkému senátu občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu. Ten navrhl občanskoprávnímu a obchodnímu kolegiu zaujetí stanoviska, které bylo přijato a publikováno pod č. 40/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek s právní větou: „Odstoupením od smlouvy o převodu vlastnictví k nemovitosti zaniká právní titul, na jehož základě nabyl účastník smlouvy vlastnické právo, a obnovuje se původní stav i v případě, že nabyvatel, dříve než došlo k odstoupení od smlouvy, nemovitost převedl na další osobu.“. Stejně poté rozhodl i velký senát občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu (srov. rozsudek ze dne 14. 6. 2006 sp. zn. 31 Cdo 2808/2004, dostupný také na www.nsoud.cz). Podle stanoviska Nejvyššího soudu tedy v důsledku odstoupení od smlouvy mezi právními předchůdci vlastníka zaniká jeho řádně nabyté vlastnické právo.

7. Za situace, kdy senát 22 Cdo Nejvyššího soudu nemá jinou možnost výkladu ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku než tu, která vychází z citovaných stanovisek Nejvyššího soudu, nezbyvá mu, než navrhnout Ústavnímu soudu podle ustanovení § 109 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zrušení ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku s tím, že zákonodárce by měl jeho znění nahradit textem odpovídajícím Ústavě, nezbuzujícím možnosti různé interpretace.

II.

8. K výzvě Ústavního soudu podala v souladu s ustanovením § 69 zákona o Ústavním soudu ústy svého předsedy Ing. Miloslava Vlčka vyjádření Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky. Z vyjádření vyplývá, že napadené ustanovení bylo součástí vládního návrhu občanského zákoníku, který byl předložen Národnímu shromáždění Československé socialistické republiky jako tisk č. 156. Zmíněný návrh zákona byl přijat na jeho 24. schůzi dne 26. 2. 1962. Stenografický záznam z jednání uvádí, že na začátku této schůze bylo podle prezenční listiny přítomno 264 poslanců. Při hlasování o celém návrhu zákona nebyl nikdo proti a nikdo se hlasování nezdržel. Řešení otázky, obnovuje-li se vlastnické právo původního převodce nemovitosti, který od smlouvy o převodu nemovitosti odstoupil i v případě, že jeho právní nástupce ještě před odstoupením od smlouvy tuto nemovitost platně převedl na třetí osobu, se postupně vyvíjelo. V poslední době se tato velmi závažná problematika stala trvalým problémem nejen právní teorie a soudní praxe, nýbrž taktéž praxe Nejvyššího soudu. Na dané téma bylo napsáno i řečeno již mnoho různých interpretací, je proto na Ústavním soudu, aby v souvislosti s podaným návrhem senátu 22 Cdo Nejvyššího soudu vyřešil patovou situaci.

9. Jménem Senátu Parlamentu České republiky se k předmětnému návrhu vyjádřil jeho předseda MUDr. Přemysl Sobotka, který uvedl, že problém odstoupení od smlouvy se stal aktuálním teprve v souvislosti se změnou společensko-ekonomického prostředí. Pokud jde o účinky odstoupení od smlouvy o převodu vlastnictví, nedokázala se polistopadová praxe shodnout na interpretaci napadeného ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku. V případech, kde v souvislosti s aplikací ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku k převodu na třetí osobu nedošlo, nenabývá problém ostrosti; právní stav je vratný do původní polohy bez větších obtíží. Naproti tomu tam, kde do hry vstupuje třetí (a každá další) osoba, je ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku konfrontováno ve svém normativním účelu s novou dynamikou ekonomických vztahů. Senát Parlamentu České republiky ve svém vyjádření nastínil modelovou situaci převodu vlastnického práva na třetí osobu, přičemž poukázal na skutečnost, že racionální interpret by se bezpochyby dostal do pastí, kdyby měl spojit argumentační vývody s myšlenkou obnovení vlastnického práva původního vlastníka na úkor třetí osoby. Takto smýšlející interpret by se musel sžít vnitřně s představou, že třetí osoba nabyla věc od vlastníka, který byl ale vlastně nevlastníkem. Další aspekt spojený s aplikací ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku je spatřován ve vymezení okruhu jeho adresátů. Uplatněním práva na odstoupení od smlouvy původním vlastníkem dochází k zásahu do právního poměru účastníky smlouvou nastoleného. Jednostranným výkonem práva původního vlastníka se smlouva mezi ním a původním nabyvatelem ruší. Tento akt však nemůže vyvolat právní účinky na právní prostředí třetí, na právním vztahu nikterak nezainteresované, osoby. Kdyby tomu tak být mělo a výsledkem měla být obnova vlastnického práva původního vlastníka na úkor třetí osoby, musela by být patrně v zákoně nalezena patřičná pozitivní zakotvení pozbytí vlastnického práva třetí osoby. V dimenzích tohoto výkladu ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku pak vyrůstá vlastnické právo třetí osoby v neohroženou uzlovou konstantu. Je-li vlastnické právo po odstoupení původního vlastníka od smlouvy přičítáno třetí osobě a má-li odstoupení právní dosah na poměr původních účastníků smlouvy, je zcela namístě také účinky odstoupení od smlouvy identifikovat. V argumentačním řetězci se pro další postup nabízí ustanovení § 457 občanského zákoníku, v němž se podává, že účastníkům smlouvy, tj. původnímu vlastníku a původnímu nabyvateli, vzniká z důvodu zrušené smlouvy povinnost vrátit si vše, co podle ní dostali. Ustanovení § 457 občanského zákoníku je normativně modulováno jako povinnost účastníků. Ve smyslu ustálené teorie povinnost jednoho odpovídá oprávnění druhého. Původnímu převodci tak v důsledku zrušené smlouvy vzniká oprávnění nabytí zpět vlastnické právo k věci od původního nabyvatele. Není-li to dost dobře možné, přísluší účastníku podle ustanovení § 458 odst. 1 občanského zákoníku peněžitá náhrada. Z výše uvedeného plyne, že v případě odstoupení od smlouvy se vlastnické právo původního vlastníka neobnovuje. K žádnému „střetu dvou vlastnictví“ nedochází, neboť původnímu vlastníkovi vzniká toliko pohledávání či nárok na znovunabytí vlastnického práva, nikoli vlastnické právo samo. V tomto světle je třeba nahlížet i na ochranu vlastnického práva (svobody) podle čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Vzhledem k tomu, že interpretace čl. 11 Listiny je předmětem bohaté ústavní judikatury, lze konstatovat: je-li třetí osoba právoplatným vlastníkem, pak je ústavně chráněna ve svém právu proti všem, a nemůže jí konkurovat „nárok na nabytí“ vlastnického práva jiným. Tento závěr se zdá být o to přesvědčivější, že zákon pro případ odstoupení původního vlastníka od smlouvy ani zánik vlastnictví třetí osoby nepředpokládá. V dalším pak Senát Parlamentu České

republiky uvádí, že prezentovaný postoj k problematice zahrnuté pod ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku se zdá být zřejmý, netřeba případ konfrontovat otázkami typu věcněprávní titul vs. dobrá víra. S otázkou dobré víry pracuje v různých situacích již stávající civilní právo a je zjevné, že dobrá víra musí zůstat klíčovým instrumentem v otázkách nabývání vlastnického práva od nevlastníka.

III.

10. Ústavní soud se nejprve zabýval otázkou, zda je navrhovatel, tj. Nejvyšší soud, oprávněn návrh na zrušení napadeného ustanovení podat. Dospěl ke kladnému závěru. Navrhovatel uvedl, že musí napadené ustanovení aplikovat v občanském soudním řízení, přičemž je vázán právním názorem občanského a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, který je ovšem dle jeho názoru v rozporu s Ústavou a Listinou. Předmětný návrh Nejvyššího soudu souvisí s jeho rozhodovací činností, a proto je tento soud oprávněným navrhovatelem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu. Zjišťování ústavnosti napadeného ustanovení zákona má povahu abstraktní kontroly normy, neboť při posouzení ústavnosti tohoto ustanovení Ústavní soud rozhoduje, aniž by projednával či zkoumal onu konkrétní věc, jež je předmětem řízení před obecnými soudy a jež přiměla Nejvyšší soud k vyžádání rozhodnutí Ústavního soudu o ústavnosti předpisu, jehož má být v konkrétní věci použito.

11. Z ustanovení § 68 odst. 2 zákona o Ústavním soudu vyplývá, že Ústavní soud má, kromě přezkumu souladnosti napadeného zákona či jeho části s ústavními zákony, zjišťovat, zda byl tento zákon přijat a vydán v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem. Již v nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 10. 1999 sp. zn. Pl. ÚS 10/99 [Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále jen „Sbírka rozhodnutí“), svazek 16, náleží č. 150, vyhlášen pod č. 290/1999 Sb., dostupný také na www.judikatura.cz] Ústavní soud konstatoval, že u právních předpisů vydaných před nabytím účinnosti Ústavy České republiky č. 1/1993 Sb. je Ústavní soud oprávněn přezkoumávat toliko jejich obsahový soulad se stávajícím ústavním pořádkem, nikoli ústavnost procedury jejich vzniku a dodržení normotvorné kompetence. Napadené ustanovení občanského zákoníku nebylo od nabytí účinnosti, tj. ode dne 1. 4. 1964, novelizováno, a Ústavní soud se tak omezil toliko na posouzení obsahového souladu napadeného zákonného ustanovení s ústavním pořádkem.

IV.

12. Ústavní soud poté přistoupil k přezkumu napadeného ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku z hlediska jeho souladu s ústavním pořádkem, především s právy a principy vymezenými v čl. 1 a 2 Ústavy a čl. 1, čl. 4 odst. 4 a čl. 11 Listiny. Po zvážení samotného návrhu na zrušení ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku, příslušných stanovisek k tomuto návrhu a uvážení předmětné problematiky z pohledu roviny ústavněprávní dospěl Ústavní soud k závěru, že přes veškeré výhrady k současné právní úpravě odstoupení od smlouvy není návrh na zrušení tohoto ustanovení pro jeho namítaný rozpor s Ústavou a Listinou důvodný.

13. Dle ustanovení § 44 odst. 2 zákona o Ústavním soudu může Ústavní soud se souhlasem účastníků od ústního jednání upustit, nelze-li od něj očekávat další objasnění věci. Jelikož účastníci řízení vyjádřili svůj souhlas s upuštěním od ústního jednání a Ústavní soud má za to, že od jednání nelze očekávat další objasnění věci, bylo od ústního jednání v předmětné věci upuštěno.

14. Navrhovatel ve svém podání upozorňuje Ústavní soud na nejednoznačnost ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku, resp. na existenci dvou konkurenčních interpretačních alternativ napadeného ustanovení občanského zákoníku, kdy toto ustanovení bez pochybností neřeší otázku účinků odstoupení od smlouvy o převodu věci, ať již movité či nemovité, na vlastnické právo třetí osoby, která mezitím věc nabyla. K tomu navrhovatel odkazuje Ústavní soud na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, která vykazuje nejednotnost, přičemž uzavírá, že senátu 22 Cdo Nejvyššího soudu nezbyvá, než navrhnout Ústavnímu soudu zrušení § 48 odst. 2 občanského zákoníku s tím, že zákonodárce by měl jeho znění nahradit textem odpovídajícím Ústavě a nevzbuzujícím možnosti různé interpretace. S ohledem na takto předestřené úvahy ovšem Ústavní soud musí předeslat, že zvolí-li obecný soud postup ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy a § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu, není úkolem Ústavního soudu zabývat se vhodností, resp. dokonalostí znění napadené právní úpravy, nýbrž pouze zjistit, zda zákon, jehož má být obecným soudem při souzení záležitosti použito, je či není v rozporu

s ústavním pořádkem (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 3. 2. 1999 sp. zn. Pl. ÚS 19/98, Sbírka rozhodnutí, svazek 13, náleží č. 19, vyhlášen pod č. 38/1999 Sb., dostupný také na www.judikatura.cz). Při rozhodování podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy vychází Ústavní soud zejména z principu ústavně konformní interpretace a aplikace právních předpisů, což vyvolává ten důsledek, že „V situaci, kdy určité ustanovení právního předpisu umožňuje dvě různé interpretace, přičemž jedna je v souladu s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy a druhá je s nimi v rozporu, není dán důvod zrušení tohoto ustanovení. Při jeho aplikaci je úkolem všech státních orgánů interpretovat dané ustanovení ústavně konformním způsobem.“ (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 10. 1996 sp. zn. Pl. ÚS 5/96, Sbírka rozhodnutí, svazek 6, náleží č. 98, vyhlášen pod č. 286/1996 Sb., dostupný také na www.judikatura.cz).

15. V nyní posuzované věci se tak Ústavní soud zaměřil na zkoumání, zda ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku lze interpretovat a aplikovat ústavně konformním způsobem, což by značilo, že jeho zrušení není nezbytné. V opačném případě, pokud jeho ústavně konformní interpretace a aplikace možná není, by Ústavnímu soudu nezbylo, než napadené ustanovení občanského zákoníku zrušit.

V./a

16. Kupní smlouva, jakožto jeden z nabývacích titulů ve smyslu § 132 občanského zákoníku, má svůj právně dogmatický základ v římském právu. *Emptio – venditio* zde vystupuje jako synallagmatický závazek, jehož kauzou je převod nerušené držby (*habere licere*). Převod vlastnictví pak nastává až následným vydržením. Vzájemná práva a povinnosti stran závazku jsou vymezeny dvěma osobními žalobami (*actiones in personam*) a směřují k vypořádání nejrůznějších nároků, mezi něž náleží zaplacení kupní ceny, předání předmětu koupě, odpovědnost za vady a celá řada dalších. Vznik věcného práva na straně kupce je pak spojen s institutem *usucapio*.

17. Na podkladě římskoprávní koncepce proběhla v novověku rozsáhlá vědecká diskuse, která v 19. století vyústila v doktrinární nauku. Původní vlastnost římské *emptio – venditio*, kdy přechod věcného práva nastává až vydržením na straně kupce, byla překonána, přičemž vědomí obou vrstev kupní smlouvy se promítlo do nauky o titulu a modu. Je tak rozlišován právní důvod (*iustus titulus*) a právní způsob nabytí vlastnictví (*modus acquirendi dominii*) (srov. komentář k ustanovením § 380, 424 a 425 občanského zákoníku občanského, Rouček/Sedláček). V rámci této koncepce pak, nestanoví-li právní předpis jinak nebo nedohodnou-li si smluvní strany něco jiného, smlouva směřující k převodu vlastnického práva je právním důvodem jeho převodu. Smlouva samotná (*titulus*) však převod práva nepůsobí, k tomu musí přistoupit ještě právně relevantní způsob nabytí, jenž je odvislý od povahy předmětu převodu. Smlouva o převodu vlastnictví tak nenese účinek převodní (*translační*), nýbrž jen obligační, neboť zavazuje zcizitele k tomu, aby vlastnictví věci na nabyvatele dalším úkonem, který je právně uznaným způsobem převodu vlastnictví, převedl. V zásadě je tak třeba odlišit obligační a translační účinky převodu vlastnického práva.

18. Kupní smlouva je tedy esenciálně založena na dvoufázovém pojetí translační obligace individuálně posuzujícím dvojí právní jednání, a to uzavření smlouvy a převod vlastnictví, kdy nezbytným předpokladem nabytí vlastnického práva je kumulativní naplnění jak příslušného titulu, tak i tomu odpovídajícího modu. Pokud prodávající převede na základě platného titulu a modu vlastnictví na kupujícího I, aniž by tento převod podmínil právními nástroji věcněprávní povahy, kupující I se stává vlastníkem převáděné věci, jenž je nadán k tomu, aby vykonával veškerá práva plynoucí z povahy vlastnických práv – *ius utendi, fruendi, possidendi, abutendi, disponendi*. Neplyne-li ze zákona či ze smlouvy věcněprávní povahy něco jiného, je zcela v dispozici kupujícího I, aby své vlastnické právo svobodně a v plném rozsahu převedl na další subjekt, tedy kupujícího II. Kupující II, který nabyl vlastnické právo od předchozího vlastníka, kupujícího I, se tak může úspěšně dovolávat ochrany svého vlastnického práva dle čl. 11 odst. 1 Listiny, a to *erga omnes*. Jakékoli pozdější právní úkony předchozích vlastníků, a tedy i odstoupení od smlouvy, nemohou mít vliv na jeho vlastnictví, neboť v době převodu byl kupující I skutečným vlastníkem, a nevymínil-li si tento jinak, převedl na kupujícího II vlastnické právo v celé jeho šíři. Ze žádného ustanovení občanského zákoníku navíc nelze dovodit, že v případě odstoupení od smlouvy dochází též k zániku všech smluv navazujících.

19. Výše předestřené úvahy jsou podporovány rovněž skutečností, že při odstoupení od smlouvy musí prodávající tomuto jednání přizpůsobit též způsob ochrany svých práv. Příslušný nárok založený ustanovením § 457 občanského zákoníku je nárokem toliko obligačním, nikoli věcným. Z tohoto důvodu tak nemůže být postupováno dle § 126 občanského zákoníku a použito žaloby vlastnické, nýbrž žaloby na plnění. Ustanovení § 458 občanského zákoníku pak předvídá právě ty situace, kdy kupující I není objektivně schopen poskytnuté plnění vrátit, a ukládá povinnému poskytnutí peněžité náhrady. Došlo-li k řádnému převodu vlastnického práva na kupujícího II, není prodávajícímu ani kupujícímu I dán žádný právní titul, o který by mohli opřít žalobu na vydání.

20. V rovině právně dogmatické a teoretické, při současném uvážení platné právní úpravy, Ústavní soud potvrzuje výklad ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku, jak jej provedl Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 17. 11. 1999 sp. zn. 22 Cdo 1186/98 a Ústavní soud v nálezu ze dne 23. 1. 2001 sp. zn. II. ÚS 77/2000 (Sbírka rozhodnutí, svazek 21, nález č. 14), dle něhož odstoupení od smlouvy o převodu věci může působit účinky výhradně mezi stranami této smlouvy, a nemůže mít vliv na řádně nabyté vlastnické právo třetí osoby. Stejně tak hledisko komparativní přivádí Ústavní soud dospět k totožnému závěru, jelikož holandská právní úprava (srov. čl. 271 holandského občanského zákoníku), německá právní úprava (srov. § 892 odst. 1, § 929 BGB) a rakouská právní úprava (srov. § 367 obecného zákoníku občanského) shodně chrání právě nabyvatele vlastnického práva.

V./b

21. Ústavní soud ovšem, což je pro nyní souzenou věc zcela kruciální, dále shledává, že právě výklad ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku zastávaný Nejvyšším soudem v jeho rozhodnutí ze dne 17. 11. 1999 sp. zn. 22 Cdo 1186/98 a Ústavním soudem v jeho nálezu ze dne 23. 1. 2001 sp. zn. II. ÚS 77/2000 je výkladem ústavně konformním, kteréžto hodnocení pro výklad napadaného ustanovení občanského zákoníku, jak k tomuto Nejvyšší soud přistoupil v rozsudku ze dne 14. 6. 2006 sp. zn. 31 Cdo 2808/2004, zjevně neplatí.

22. Ústavněprávní posouzení kolize interpretačních alternativ relevantního jednoduchého práva, které byly v předchozím představeny, Ústavní soud založil na aplikaci principu proporcionality neboli přiměřenosti v širším smyslu, jenž může být taktéž nazýván zákazem nadměrnosti zásahů do práv a svobod. Tento princip patří mezi standardní nástroje, jež demokratické ústavní soudy užívají pro řešení konfliktu základních práv, případně ústavním pořádkem chráněných veřejných statků, a to v řízení o kontrole norem, stejně jako v řízení o ústavních stížnostech. Ve zkoumané záležitosti se přitom jedná o kolizi vlastnického práva kupujícího II na straně jedné, na druhé straně pak legitimních očekávání prodávajícího a kupujícího I.

23. Princip proporcionality je vystavěn metodologicky na třech krocích. Prvním krokem je hodnocení jednoduchého práva hlediskem vhodnosti, jehož obsahem je zvažování zvoleného normativního prostředku z pohledu možného naplnění sledovaného účelu. Není-li daný normativní prostředek způsobilý sledovaného účelu dosáhnout, jde ze strany zákonodárce o projev svévole, jenž se považuje za rozporný s principem právního státu. Druhým krokem uplatnění principu proporcionality je posouzení jednoduchého práva kritériem potřebnosti, jež sleduje analýzu plurality možných normativních prostředků ve vztahu k zamýšlenému účelu a jejich subsidiaritu z hlediska omezení ústavou chráněné hodnoty – základního práva nebo veřejného statku. Lze-li zákonodárcem sledovaného účelu dosáhnout alternativními normativními prostředky, je pak ústavně konformní ten, jenž danou ústavně chráněnou hodnotu omezuje v míře nejmenší. Sleduje-li prověřované jednoduché právo ochranu určité z ústavně chráněných hodnot, současně však jinou omezuje, třetí hledisko principu proporcionality, jímž je poměrování, představuje metodologii vážení těchto v kolizi stojících ústavních hodnot. Pro vyvození závěru při kolizi základních práv, případně veřejného dobra, jako principů, na rozdíl od případu konfliktu norem jednoduchého práva, se Ústavní soud řídí příkazem k optimalizaci, tj. postulátem minimalizace omezení základního práva a svobody, resp. veřejného dobra. Jeho obsahem je maxima, dle níž za okolnosti přijetí závěru o opodstatněnosti priority jednoho před druhým ze dvou v kolizi stojících základních práv či veřejných statků je nutnou podmínkou konečného rozhodnutí rovněž využití všech možností minimalizace zásahu do jednoho z nich. Příkaz k optimalizaci lze norma-

tivně odvodit z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny, dle něhož základních práv a svobod musí být šetřeno při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, tudíž analogicky rovněž v případě jejich omezení v důsledku jejich vzájemné kolize.

24. V souladu s výše uvedeným Ústavní soud nejprve zkoumal vhodnost jednotlivých výkladů ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku, které učinily Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 17. 11. 1999 sp. zn. 22 Cdo 1186/98 a Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 23. 1. 2001 sp. zn. II. ÚS 77/2000 (srov. odstavec 5. tohoto rozhodnutí Ústavního soudu; dále také jen „výklad A“), a Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2006 sp. zn. 31 Cdo 2808/2004 (srov. odstavec 6. tohoto rozhodnutí Ústavního soudu; dále také jen „výklad B“), a to v tom směru, zda takto specifikované interpretace § 48 odst. 2 občanského zákoníku, které omezují určité základní právo či ústavně chráněnou hodnotu, umožňují dosáhnout sledovaného účelu, tedy ochrany jiného základního práva či ústavně chráněné hodnoty. Podle přesvědčení Ústavního soudu výklad A vystupuje jako efektivní prostředek ochrany vlastnického práva kupujícího II, zatímco výklad B představuje efektivní prostředek ochrany legitimních očekávání prodávajícího a kupujícího I.

25. V rámci aplikace kritéria potřebnosti Ústavní soud porovnával předmětné výklady ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a ústavně chráněných hodnot, přičemž za vyhovující principu proporcionality lze vnímat pouze takový výklad, jenž je z více možných prostředků nejšetrnější ve vztahu k dotčeným základním právům a ústavně chráněným hodnotám. U výkladu A je postulát potřebnosti naplněn, což plyne ze samotné nutnosti zachovat a chránit řádně nabyté vlastnické právo kupujícího II. Naopak výklad B z hlediska kritéria potřebnosti, tedy z pohledu subsidiarity možných alternativních nástrojů zabezpečujících daný účel, neobstojí. Tento výklad není prostředkem přiměřeným, neboť ochrany legitimních očekávání prodávajícího a kupujícího I lze dosáhnout dílčími nástroji, které se nedotýkají vlastnického práva kupujícího II a toto právo nikterak neomezují. Zde Ústavní soud uvažuje především právní prostředky věcněprávní povahy, které mohou prodávající a kupující I, jakožto účastníci smlouvy určující její obsah, do jimi sjednávané smlouvy zahrnout. Zajištění převodu vlastnictví až k okamžiku obdržení protiplnění prodávajícím spolu s vedlejším smluvním ujednáním v podobě předkupního práva svědčícího prodávajícímu jsou způsobilá zabezpečit ochranu legitimních očekávání prodávajícího a kupujícího I, aniž by bylo zasaženo do vlastnického práva kupujícího II.

26. Ústavní soud při provádění testu principem proporcionality nakonec na výše předložené výklady ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku vztáhl kritérium přiměřenosti v užším smyslu, dle něhož újma na základním právu či ústavně chráněné hodnotě nesmí být nepřiměřená zamýšlenému cíli, tj. výklad omezující základní lidská práva a svobody nesmí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje ochrana jiných základních práv a ústavně chráněných hodnot. Ústavnímu soudu, který posoudil závažnost obou chráněných hodnot, vlastnického práva kupujícího II a legitimních očekávání prodávajícího a kupujícího I, se nejeví výklad A obsahově neúměrným a ve světle obecně akceptovatelné a sdílené hierarchie hodnot jej nelze v daných souvislostech odmítat. Tento výklad tak respektuje ústavní příkaz k optimalizaci. Výklad B pak Ústavní soud shledal opatřením nepřiměřeným jeho účelu, jímž je ochrana legitimních očekávání prodávajícího a kupujícího I, kdy je nutno vycházet ze skutečnosti, že újma na vlastnickém právu kupujícího II, která s výkladem B může být spojena, je značná. Bylo-li by totiž připuštěno, aby odstoupením od smlouvy mezi právními předchůdci vlastníka, tedy mezi prodávajícím a kupujícím I, bylo zasaženo řádně nabyté vlastnické právo vlastníka, tedy kupujícího II, jednalo by se zde o narušení principu právní jistoty, který je jedním ze základních atributů demokratického právního státu. Pod zorným úhlem tohoto pilíře právního státu je tak nutno ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku vykládat, přičemž ta interpretace předmětného ustanovení, dle níž vztah mezi smluvci se může projevit opět jen mezi smluvci, jediná zajišťuje vlastnickou jistotu jako významný prvek právní jistoty. Interpretace opačná, dle níž dodatečným odpadnutím právního důvodu, na základě kterého nabyt vlastnictví kterýkoliv z právních předchůdců vlastníka, tento vlastník pozbývá vlastnické právo, ač v kontrastu s tím čl. 11 Listiny a § 123 občanského zákoníku poskytují vlastníkovu ochranu, narušuje celý koncept právní jistoty a ochrany nabytých práv, pochopitelně však jen těch práv, která byla nabyta v dobré víře, kdy dobrá víra vystupuje jako korektiv obecně platný pro občanské právo. V případě akceptování výkladu § 48 odst. 2 občanského zákoníku,

jak byl deklarován občanskoprávním kolegiem Nejvyššího soudu, by si vlastník, který nabytí vlastnictví derivativně, nikdy nemohl být jist svým vlastnictvím, což pojetí materiálního právního státu zjevně neodpovídá.

27. Ústavní soud tedy naznal, a to na podkladě testu proporcionality provedeného v odstavcích 24 až 26 tohoto rozhodnutí, že výklad B, tedy výklad ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku učiněný Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 14. 6. 2006 sp. zn. 31 Cdo 2808/2004 je výkladem ústavně neakceptovatelným, jelikož nenaplnuje kritéria potřebnosti a přiměřenosti v užším smyslu. Výklad A, dle něhož odstoupení od smlouvy o převodu věci může působit účinky výhradně mezi stranami této smlouvy, a nemůže mít vliv na řádně nabyté vlastnické právo třetí osoby, tedy výklad ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku, jak k němu přistoupily Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 17. 11. 1999 sp. zn. 22 Cdo 1186/98 a Ústavní soud v nálezu ze dne 23. 1. 2001 sp. zn. II. ÚS 77/2000, který principu proporcionality bezesbytku vyhovuje, Ústavní soud hodnotí jako výklad ústavně konformní.

VI.

28. Lze připustit, že navržené zrušení ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku by patrně umožnilo novou právní úpravu formulovat snad i tak, že by byla odstraněna nejednoznačnost tohoto ustanovení ve vztahu k nyní zkoumané problematice. Ústavní soud však v této souvislosti musí zdůraznit, že důvodem protiústavnosti, na jejímž podkladě by bylo možno přistoupit ke zrušení napadaného ustanovení občanského zákoníku, zásadně nejsou případné interpretační potíže při výkladu zákona. Pokud právní norma v některých situacích neposkytuje jednoznačnou odpověď, neznamená to samo o sobě, že by takováto nejistota byla nutně protiústavní. Jsou to právě obecné soudy, které jsou povinny nalézat právo, což značí nejen vyhledávání přímých, konkrétních a výslovných pokynů v zákonném textu, nýbrž také zjišťování a formulování, co je konkrétním právem i tam, kde se jedná o interpretaci abstraktních norem, ústavních zásad, ustanovení Listiny a závazků plynoucích z mezinárodních smluv. Prostor takové interpretace a její význam je nepochybně větší tam, kde jde o aplikaci zákonných předpisů, které nejsou sice již zcela vyhovující, avšak nejsou ve své podstatě ani protiústavní. Ústavní soud pak, při respektování principu minimalizace zásahů, nemůže než zopakovat, co již judikoval ve svém nálezu ze dne 3. 2. 1999 sp. zn. Pl. ÚS 19/98, že „Z mnoha myslitelných výkladů zákona je třeba v každém případě použít pouze takový, který respektuje ústavní principy (je-li takovýto výklad možný), a ke zrušení ustanovení zákona pro neústavnost přistoupit teprve, nelze-li dotčené ustanovení použít, aniž by byla porušena ústavnost (princip minimalizace zásahu).“ (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 1999 sp. zn. Pl. ÚS 19/98, Sbírka rozhodnutí, svazek 13, nález č. 19, vyhlášen pod č. 38/1999 Sb., dostupný také na www.judikatura.cz).

29. Ústavní soud tedy uzavírá, že podle jeho stanoviska, které vyložil v části V./b tohoto rozhodnutí, existuje možnost ústavně konformního výkladu napadaného ustanovení občanského zákoníku, k čemuž Ústavní soud dále poznamenává, že jeho judikatura, jmenovitě nález Ústavního soudu ze dne 23. 1. 2001 sp. zn. II. ÚS 77/2000, od jehož závěrů nemá důvodu se odchylovat ani v nyní posuzované věci, poskytuje dostatečné vodítko k dosažení ústavně konformního výkladu ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku. K zabezpečení právní jistoty účastníků občanskoprávních vztahů, včetně jejich legitimních očekávání, jakož i k ochraně práva vlastnického, současné znění tohoto zákonného ustanovení postačí. Z pohledu de lege ferenda by byla vhodná jednoznačná formulace napadaného zákonného ustanovení, Ústavní soud nicméně nemůže pominout, že rozhoduje de lege lata, pročež mu nezbylo než zjistit, že ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku nelze charakterizovat jako protiústavní, jestliže jeho znění nevyklučuje výklad plně ústavně konformní.

30. S ohledem na výše uvedené okolnosti Ústavní soud neshledal návrh na zrušení ustanovení § 48 odst. 2 občanského zákoníku důvodným, a proto jej zamítl.

Předseda Ústavního soudu:
JUDr. Rychetský v. r.

308**SDĚLENÍ****Českého statistického úřadu**

ze dne 21. listopadu 2007

o aktualizaci Klasifikace kmenových oborů vzdělání (KKOV)

Český statistický úřad podle § 19 odst. 2 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, oznamuje s účinností od 1. února 2008 aktualizaci Klasifikace kmenových oborů vzdělání (dále jen „KKOV“), zavedené sdělením Českého statistického úřadu č. 320/2003 Sb. ze dne 9. září 2003 a aktualizované sdělením č. 448/2004 Sb. ze dne 12. července 2004, sdělením č. 310/2005 Sb. ze dne 21. července 2005, sdělením č. 455/2005 Sb. ze dne 4. listopadu 2005, sdělením č. 391/2006 Sb. ze dne 20. července 2006 a sdělením č. 535/2006 Sb. ze dne 28. listopadu 2006.

Aktualizací KKOv, prováděnou na základě požadavku Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, se zavádí nový kmenový obor vzdělání:

Kód kmenového oboru vzdělání	Název kmenového oboru vzdělání	Dosažený stupeň vzdělání
39-26	Vojenské technologie	R, T, V

Platné znění aktualizované KKOv bude k dispozici na nosiči v elektronické podobě v odboru informačních služeb Českého statistického úřadu, Na padesátém 81, 100 82 Praha 10 a na internetových stránkách ČSÚ na adrese www.czso.cz.

Předseda:

Ing. Fischer, CSc. v. r.

309**SDĚLENÍ****Českého statistického úřadu**

ze dne 23. listopadu 2007

o aktualizaci Klasifikace hospitalizovaných pacientů (IR-DRG)

Český statistický úřad ve spolupráci s Ministerstvem zdravotnictví podle § 19 odst. 2 zákona č. 89/1995 Sb., o státní statistické službě, ve znění pozdějších předpisů, oznamuje s účinností od 1. ledna 2008 aktualizaci Klasifikace hospitalizovaných pacientů IR-DRG (dále jen „IR-DRG“).

Klasifikace IR-DRG (International Refined Diagnosis Related Groups – Mezinárodní zpřesněné skupiny vztažené k diagnóze) umožňuje klasifikovat pacienty v akutní nemocniční péči na základě jejich klinické podobnosti a srovnatelnosti nákladů na jejich nemocniční pobyt.

Pro klasifikaci IR-DRG se pro rok 2008 vydává definiční manuál, verze 005.2008 (formát pdf) a program pro automatizované kódování podle této klasifikace (tzv. grouper), česká verze 005.2008. Za vydání a distribuci výše uvedené verze definičního manuálu a grouperu IR-DRG odpovídá Ministerstvo zdravotnictví České republiky, Palackého náměstí 4, 128 01 Praha 2.

Definiční manuál a grouper IR-DRG lze obdržet v elektronické podobě postupem uvedeným na webových stránkách www.mzcr.cz, pod odkazem \Pro odbornou veřejnost a dále pod odkazem \Národní referenční centrum.

Předseda:

Ing. Fischer, CSc. v. r.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 974 887 395 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schr. 155/SB, 140 21 Praha 4, telefon: 974 817 287, fax: 974 816 871 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, fax: 519 321 417, e-mail: sbirky@moraviapress.cz. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 00421 2 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2008 činí 5 000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, celoroční předplatné – 516 205 176, 516 205 174, objednávky jednotlivých částek (dobírky) – 516 205 207, objednávky-knihkupci – 516 205 161, faxové objednávky – 519 321 417, e-mail – sbirky@moraviapress.cz, zelená linka – 800 100 314. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzaku.cz – **Drobný prodej** – **Benešov:** Oldřich HAAGER, Masarykovo nám. 231; **Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3, tel.: 387 319 045; **Hradec Králové:** TECHNOR, Wonkova 432; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Příbřiková, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953, tel.: 312 248 323; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, nám. Míru 169; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Litoměřice:** Jaroslav Tvrdík, Lidická 69, tel.: 416 732 135, fax: 416 734 875; **Most:** Knihkupectví „U Knihomila“, Ing. Romana Kopková, Moskevská 1999; **Olomouc:** ANAG, spol. s r. o., Denisova č. 2, Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3, Knihkupectví SEVT, a. s., Ostružnická 10; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Denisova 1; **Otrokovice:** Ing. Kučeřík, Jungmannova 1165; **Pardubice:** LEJHANEK, s. r. o., třída Míru 65; **Plzeň:** TYPOS, a. s., Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5, Vydavatelství a naklad. Aleš Čeněk, nám. Českých bratří 8; **Praha 1:** NEOLUXOR, Na Poříčí 25, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, NEOLUXOR s. r. o., Václavské nám. 41; **Praha 2:** ANAG, spol. s r. o., nám. Míru 9 (Národní dům); **Praha 4:** SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60, Specializovaná prodejna Sbírky zákonů, Sokolovská 35, tel.: 224 813 548; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362, po-pá 7-12 hod., tel.: 286 888 382, e-mail: tiskovy.servis@abonent.cz; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, MONITOR CZ, s. r. o., Třebostická 5, tel.: 283 872 605; **Přerov:** Odborné knihkupectví, Bartošova 9, Jana Honková – YAHO – i – centrum, Komenského 38; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel.: 352 303 402; **Tábor:** Milada Šimonová – EMU, Zavadilská 786; **Teplice:** Knihkupectví L&N, Masarykova 15; **Ústí nad Labem:** PNS Grosso s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 259 032, fax: 475 259 029, Kartoony, s. r. o., Solvayova 1597/3, Vazby a doplňování Sbírky zákonů včetně dopravy zdarma, tel.+fax: 475 501 773, www.kartoon.cz, e-mail: kartoon@kartoon.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Zatec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76, Jindřich Procházka, Bezděkov 89 – Vazby Sbírky, tel.: 415 712 904. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyšlé v době od zaevdování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamace:** informace na tel. čísle 516 205 207. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.